

Sygn. akt VI Ka 669/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 stycznia 2020 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia Andrzej Tekieli

Protokolant Katarzyna Rubel

przy udziale prokuratora Prokuratury Rejonowej w J.M. S.

po rozpoznaniu w dniu 10 stycznia 2020 r.

sprawy **A. M. (1)** ur. (...) w J.

s. B., M. z domu B.

oskarżonego z art. 278 § 5 kk i inne

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze

z dnia 13 sierpnia 2019 r. sygn. akt II K 1678/18

I. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego A. M. (1) w ten sposób, że:

1. uniewinnia oskarżonego od popełnienia czynu przypisanego w punkcie II części dyspozytywnej wyroku i w tej części kosztami postępowania w sprawie obciąża Skarb Państwa,
2. uchyla rozstrzygnięcie z punktu VI części dyspozytywnej wyroku,
3. obniża orzeczoną wobec oskarżonego w punkcie III części dyspozytywnej wyroku karę pozbawienia wolności do 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy,
4. uchyla rozstrzygnięcie o karze łącznej z punktu IV części dyspozytywnej wyroku,
5. okres zatrzymania, o którym mowa w punkcie V części dyspozytywnej wyroku, zalicza na poczet kary pozbawienia wolności orzeczonej w punkcie III części dyspozytywnej wyroku;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. K. kwotę 516,60 złotych, w tym 96,60 złotych podatku od towarów i usług, tytułem nieopłaconej obrony oskarżonego z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

IV. zwalnia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając nimi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 669/19	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z 13 sierpnia 2019r., sygn. akt II K 1678/18			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca oskarżonego			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącnego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w		

	zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka				
#	art. 439 k.p.k.				
#	brak zarzutów				
1.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	zmiana		
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
2.1. Ustalenie faktów					
2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
		A. M. (1)	dotychczasowa karalność oskarżonego	dane dot. karalności	k.214-216
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
	-----	-----	-----	-----	
2.2. Ocena dowodów					
2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu			
	dane o karalności	o dokumenty urzędowe, niekwestionowane przez strony			
2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)					
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu			

-----	-----	-----	-----
STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
	<p>1. obraży prawa materialnego, a to art. 279§1 i art. 287§1 k.k. poprzez ich nieprawidłowe zastosowanie i przyjęcie, że zachowanie oskarżonego wypełniło znamiona w/w przepisów w sytuacji gdy wynika z domysłów Sądu I instancji przebieg współpracy oskarżonego z M. T. (1) w zakresie nabycia artykułów w sklepie (...) i jego współsprawstwo, a nie wynika to ze zgromadzonego materiału dowodowego, szczególnie wobec jednoczesnego</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

	<p>uniewinnienia oskarżonego od zarzucanego mu czynu w pkt. 1 części wstępnej wyroku. Brak jest dowodów na jakikolwiek wpływ oskarżonego na dokonanie zakupu w sklepie (...) przez M. T. (1), poza zeznaniami tegoż, które winny być w całości ocenione jako niewiarygodne. Sąd nie ustalił jednocześnie, aby oskarżony nakłaniał M. T. (1) do popełnienia czynu opisanego w pkt II części wstępnej, zatem nie można mówić nawet o podżeganiu przez niego do przestępstwa.</p>		
<p>2. błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że oskarżony A. M. (1) stał poza kadrem kamery monitoringu pod sklepem (...) i że w tym celu wysiadł wcześniej z taksówki, aby</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

<p>wyłącznie M. T. (1) był widoczny na kamerach, jest to dowolna interpretacja materiału dowodowego, sprzeczna z zasadą in dubio pro reo. Równie dowolnym ustaleniem jest, że w celu ukrycia dokonania czynu opisanego w pkt II części wstępnej wyroku, oskarżony wysiadł wcześniej z taksówki, aby nie było go widać na kamerze monitoringu sklepu (...). Jest to okoliczność, która nie wynika ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, a materiał ten stanowi wyłączną podstawę do dokonywania ustaleń w sprawie.</p>		
<p>3. rażąco niewspółmierność kary orzeczonej w pkt II, III i IV części dyspozytywnej wyroku poprzez wymierzenie</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

<p>oskarżonemu kary 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, 2 lat pozbawienia wolności i kary łącznej 3 lat pozbawienia wolności w sytuacji gdy jest to kara zdecydowanie zbyt surowa i nieadekwatna do stopnia społecznej szkodliwości popełnionych czynów (zwłaszcza w zakresie czynu ad. I części wstępnej oraz wartości nabytych dóbr – 48,90 zł), oraz kara przekracza stopień surowości i jest w sposób oczywisty nadmierna, nawet uwzględniając uprzednią karalność oskarżonego.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Ad. 1</p>	

Skarżąca
kwestionowała
zaskarżone
rozstrzygnięcie z
pkt II części
dyspozytywnej,
podnosząc
jednocześnie
zarzut błędu
w ustaleniach
faktycznych (pkt
2 apelacji) i
zarzut
naruszenia
prawa
materialnego tj.
art. 279 § 1 i
art. 287 § 1 k.k.
Przypomnieć
należy, że
odwołanie się do
zarzutu
naruszenia
prawa
materialnego
może mieć
miejsce tylko
wówczas, gdy
skarżący zarzuca
dokonanie
błędnej
wykładni
zastosowanego
przepisu,
zastosowanie
nieodpowiedniego
przepisu lub
niezastosowanie
przepisu, gdy
jego
zastosowanie
było
obowiązkowe,
ale jednocześnie
nie kwestionuje
przyjętych przez
sąd ustaleń
faktycznych
(postanowienie

Sądu
Najwyższego z
4.05.2005r., II
KK 478/04,
OSNwSK
2005/1/894).
Obraza prawa
materialnego ma
miejsce więc
wówczas, gdy
zachodzi
niezgodność
pomiędzy
ustaleniami
faktycznymi a
zastosowanym
przepisem
ustawy karnej na
skutek błędnej
subsumpcji
ustaleń pod
właściwy przepis
ustawy. Taka
sytuacja w
przedmiotowej
sprawie nie
zachodzi, co
więcej z treści
wniesionego
środka
odwoławczego
wynika, że nie
zarzuca tego
również
skarżąca,
kwestionując w
istocie
poczynione
ustalenia
faktyczne. Oba
te zarzuty zatem
(z pkt 1 i 2
apelacji)
podlegały
wspólnemu
rozpoznaniu
jako zarzut z art.
438 pkt 3 k.p.k.

Słusznie apelująca zarzuciła w odniesieniu do rozstrzygnięcia z pkt II części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku, że Sąd Rejonowy dokonał błędnych ustaleń faktycznych, polegających na uznaniu, że oskarżony A. M. (1) działając wspólnie i w porozumieniu z M. T. (1) (którego sprawę wyłączono do odrębnego rozpoznania) posłużyli się kartą bankomatową J. P. w celu dokonania zakupów w sklepie (...). Jednocześnie trafnie podnosi, że brak jest jakiegokolwiek dowodu, który mógłby świadczyć o tym, iż oskarżony wysiadł wcześniej z taksówki po to, aby się skryć przed kamerą monitoringu i współdziałać z M. T. (1) w popełnieniu tego czynu. Głównym

dowodem osobowym, na którym oparto oskarżenie są depozycje M. T. (1) (prawomocnie skazanego za czyny wielokrotnego posługiwania się skradzioną kartą wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z 8 sierpnia 2018r. sygn. II K 1036/18). M. T. będąc słuchany w dniu 10 maja 2018r. w charakterze podejrzanego wyjaśnił, iż pod koniec marca 2018r. zamówił telefonicznie taksówkę pod (...)na ul. (...) w J.. Po przyjechaniu taksówki wsiadł do niej i kazał się zawieźć pod kasyno (...). Tam dosiadł się do niego osobiście mu znany A. M. (1) i razem pojechali na ul. (...). Po wyjściu z auta A. M. pokazał mu, że dokonał kradzieży portfela z jego zawartością. Portfel ten miał leżeć pod siedzeniem

kierowcy.

Zaznaczył, że A. M. dał mu z tego portfela kartę bankomatową a resztę zabrał dla siebie. Po tej sytuacji A. M. poszedł z portfelem do domu a on udał się do sklepu (...) na ul. (...) w J.. Tam posłużył się kartą i kupił jakiś drobiazg. Z uwagi na to, że transakcja się powiodła, wrócił do sklepu i dokonał kolejnych zakupów.

Następnie udał się na ul. (...) do sklepu (...) w J.. Zakupów w tym sklepie dokonał kilkakrotnie (k. 31). Składając wyjaśnienia w dniu 28 czerwca 2018r.

podtrzymał swoje stanowisko i przyznał się do zarzucanych mu czynów. Dodał, że pierwszy zakup przy użyciu skradzionej karty dokonał wspólnie z A. M.. Wyjaśnił przy tym, że razem poszli do sklepu (...) i na polecenie A.

M. miał mu kupić 3 paczki papierosów i jakiś alkohol (k. 43). Będąc słuchany na rozprawie głównej z 25 czerwca 2019r. w charakterze świadka zeznał, iż razem z A. M. wracali z zakupów ze sklepu (...). Następnie zamówił taksówkę i pojechali na ul. (...). Jak dojechali to poprosił taksówkarza, aby wysadził go pod sklepem, natomiast A. M. odwiózł kawałek dalej. Zaznaczył, że nie widział jak A. M. wysiada, ponieważ był wtedy w sklepie. Tam zrobił zakupy, za które zapłacił pieniędzmi. Podał, że kiedy wyszedł ze sklepu, to podbiegł do niego A. M.. Miał przy sobie portfel taksówkarza, w którym były karty płatnicze. Poszli do mieszkania A. G. (1) i wyciągnęli wszystkie

dokumenty.

Następnie wziął skradzioną kartę płatniczą, poszedł z nią do sklepu i po zakupy. A. M. stał przed sklepem i kazał mu kupić papierosy.

Wskazał, że coś tam jeszcze kupował, ale nie pamięta co.

Wszystkie te rzeczy oddał A. M. a kartę wziął ze sobą i sam z niej potem korzystał.

Zeznał nadto, że A. M. wiedział, że będzie on płacił tą kartą, ponieważ nie miał przy sobie pieniędzy.

Dodał, że A. G. (1) wiedziała o wszystkim, ale była w domu (k. 172 odwrót – k. 173).

Biorąc pod uwagę treść depozycji złożonych przez M. T. stwierdzić należy, że są one wewnętrznie sprzeczne. M. T. od samego początku utrzymywał, że kradzieży karty należącej do J. P. dokonał oskarżony A. M..

Co istotniejsze na początku wskazywał on, że po tym jak miał rzekomo otrzymać kartę od A. M. rozstali się, następnie sam udał się na zakupy do sklepu (...) i dopiero potem pojechał na ulicę (...), aby zrobić zakupy w sklepie (...). Słuchany po raz kolejny zupełnie pominął przedstawiany przebieg zdarzenia wskazując, że pierwszych zakupów przy użyciu skradzionej karty dokonał wspólnie z A. M.. Wreszcie składając zeznania na rozprawie głównej, podał że razem z A. M. dokonali zakupów w sklepie (...), a potem obaj pojechali na ulicę (...), przy czym on miał wysiąść pod sklepem natomiast A. M. kawałek dalej. Wtedy miał do niego przybiec A. M. ze skradzionym

portfelem i
poprosić go
o dokonanie
zakupów w
sklepie (...).
Sprzeczności te
słusznie
dostrzegł Sąd
Rejonowy i
uniewinnił
oskarżonego od
czynu
polegającego na
kradzieży karty
(pkt I części
dyspozytywnej
wyroku). Sąd
Rejonowy
trafnie ustalił,
że M. T.
(1) zamówił
taksówkę i
pierwotnie
pojechał do
sklepu (...).
Następnie M.
T. (1) użył
w sklepie karty
pokrzywdzonego
płacąc
dwukrotnie za
zakupy (k. 186
– odwrót).
Okoliczności te
potwierdził
pokrzywdzony J.
P. (k. 173).
Również trafnie
Sąd ten ustalił,
że po tym M. T.
i A. M. wspólnie
pojechali na
ulicę (...), gdzie
pierwszy wysiadł
A. M. (w
okolicach
sklepu) a
później M. T..
Bezspornym jest
to, że M. T.

dokonał zakupów w sklepie (...) przy użyciu karty pokrzywdzonego. Okoliczność ta znajduje potwierdzenie w monitoringu sklepu. Rację ma natomiast skarżąca, gdy zarzuca że brak jest jakiegokolwiek dowodu na to, że oskarżony wysiadł wcześniej z taksówki w tym celu, aby ukryć się przed kamerą monitoringu i współdziałać z M. T. (1) w popełnieniu czynu polegającego na dokonaniu zakupów przy użyciu skradzionej karty. Jak słusznie podnosi apelująca, z wersji zdarzenia ustalonej przez Sąd I instancji wynika, że oskarżony poprosił M. T. o dokonanie zakupów w jego imieniu. Powstaje w tym miejscu pytanie, czy oskarżony miał świadomość, że M. T. dokonał

w jego imieniu zakupów przy użyciu skradzionej karty. Z relacji oskarżonego wynika, że nie wiedział on o tym, że M. T. ukradł taksówkarzowi portfel. Dopiero później miał się dowiedzieć od pracownicy sklepu (...), że M. T. płacił za zakupy kartą (k. 162 – odwrót). Co również istotne oskarżony nie podał w swoich wyjaśnieniach, aby miał prosić M. T. o dokonanie w jego imieniu zakupów.

Wskazał jedynie, że po wyjściu z taksówki od razu udał się do mieszkania A. G. (1). Z zeznań A. G. (1) wynika z kolei, że M. T. ukradł kartę w taksówce, posługiwał się nią w sklepach i robił zakupy. Informację na ten temat otrzymała od M. T. kilka godzin po zdarzeniu. Oskarżony był z nią w tym czasie w mieszkaniu

(k. 180 –
odwrót).

Zważywszy na powyższe Sąd Okręgowy uznał, że istnieją w sprawie zasadnicze wątpliwości, których nie można usunąć. Sąd I instancji trafnie ustalił przebieg zdarzenia co do przyjazdu A. M. i M. T. w okolice sklepu (...) przy ul. (...). O ile prawdopodobnym jest, iż A. M. poprosił M. T. o dokonanie zakupów w sklepie, o tyle nie można z całą pewnością potwierdzić, iż oskarżony miał świadomość tego, że M. T. posłuży się skradzioną kartą. Ustalenie takie znajduje oparcie jedynie w wersji zdarzenia przedstawianej przez M. T.. To, że M. T. pomawiał A. M. o kradzież karty, jak również odmiennie przedstawiał okoliczności inkryminowanego zdarzenia

przemawia za
uznaniem, iż
jego wypowiedzi
są w zakresie
istotnym dla
ustalenia
odpowiedzialności
karnej
oskarżonego
niewiarygodne.
Jak wynika z
wyjaśnień
oskarżonego
(dla których
poparcia
znajdują w
pewnym
zakresie
zeznania A. G.) o
fakcie kradzieży
karty miał on
się dowiedzieć
dopiero kilka
godzin po
zaistniałym
zdarzeniu. Brak
jest natomiast
innych dowodów
(poza
wspomnianymi
wyżej
wypowiedziami
M. T.),
które wersji
tej mogłyby
zaprzeczyć. W
tej zaś sytuacji
stwierdzić
należy, że
istnieją inne
prawdopodobne
wersje
zdarzenia, w
których sprawcą
nie jest
oskarżony.
Zgodnie z art.
5 § 2 k.p.k.
wszystkie
powyższe

wątpliwości należy tłumaczyć na korzyść oskarżonego. Z tych przyczyn Sąd Okręgowy uwzględnił wnioski apelującej i zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że uniewinnił A. M. (1) od popełnienia czynu przypisanego w punkcie II części dyspozytywnej wyroku.

Ad. 2

Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych pozostaje w ścisłym związku z zarzutem omawianym w punkcie poprzednim i jako taki nie wymaga odrębnego uzasadnienia.

Ad. 3

Skarżąca kwestionowała zaskarżone rozstrzygnięcie w zakresie orzeczonych wobec oskarżonego kar jednostkowych i

kary łącznej.
Konsekwencją
uniewinnienia
oskarżonego od
czynu
przypisanego
mu w pkt II
części
dyspozytywnej
było uchylene
rozstrzygnięcia o
karze łącznej z
pkt IV części
dyspozytywnej.
Zarzut rażącej
niewspółmierności
(surowości)
kary odnosi się
w tej sytuacji
wyłącznie do
czynu
przypisanego
oskarżonemu w
pkt III części
dyspozytywnej.
W ocenie Sądu
Okręgowego
zarzut ten
należało uznać
za trafny.

Stwierdzić
należy, iż
zgodnie z treścią
art. 53 § 1 i 2 k.k.,
Sąd wymierzając
karę sprawcy
przestępstwa,
bierze pod
uwagę stopień
winy, stopień
społecznej
szkodliwości
czynu oraz cele
wychowawcze
ale także i
zapobiegawcze,
które ma ona
osiągnąć wobec
osoby skazanej.

Z pisemnych motywów zaskarżonego wyroku wynika, że Sąd I instancji miał na względzie przy wymiarze kary za czyn z pkt III, wysoki stopień społecznej szkodliwości i wysoki stopień winy, a także uwzględnił jako okoliczność obciążającą oskarżonego, jego uprzednią karalność. O ile zgodzić się można z Sądem Rejonowym, że powyższe okoliczności powodują konieczność orzeczenia wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności bez warunkowego jej zawieszenia, to rację należało przyznać skarżącej, że wymierzona oskarżonemu kara za ten czyn jest niewspółmiernie surowa. Czyn z art. 279 § 1 k.k. zagrożony jest karą od roku do 10 lat pozbawienia wolności. Biorąc

pod uwagę
okoliczności
czynu, ale
również
stosunkowo
niewielką
wartość
skradzionego
mienia, Sąd
Okręgowy
zmienił
rozstrzygnięcie o
karze
pobawienia
wolności
orzeczonej
wobec
oskarżonego w
pkt III części
dyspozytywnej i
obniżył ją do
1 roku i 6
miesięcy. Tak
wymierzona
kara nie stoi
w sprzeczności
z działaniem
oskarżonego w
warunkach art.
64 § 1 k.k. Kara
w tym rozmiarze
czyni zadość
wymaganiom z
art. 53 § 1 i 2 k.k.,
respektuje
konieczność
prowadzenia
wobec
oskarżonego
oddziaływania
zapobiegawczego
i
wychowawczego,
a także spełnia
rolę
oddziaływania
społecznego.

Wniosek		
1.O zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od czynu opisanego w pkt II części wstępnej wyroku.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
2. O stosowne obniżenie wymiaru kary, ewentualnie orzeczenie kary pozbawienia wolności za czyny opisane w pkt II i III części wstępnej wyroku w niższym wymiarze	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Ad. 1 Zasługiwał na uwzględnienie wniosku o uniewinnienie oskarżonego od czynu opisanego w pkt II części wstępnej wyroku. Sąd I instancji nie rozważył i niewłaściwie ocenił wszystkie		

istotne okoliczności sprawy.		
	Ad.2 Zasługiwał na uwzględnienie wniosek o złagodzenie orzeczonej kary za czyn opisany w pkt III.	
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
1.		
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Rozstrzygnięcie z pkt III uznające winę		

<p>oskarżonego w zakresie zarzucanego mu czynu.</p>		
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>		
<p>Rozstrzygnięcie w tym zakresie nie było kwestionowane przez strony, a brak było podstaw by ingerować w treść wyroku z urzędu.</p>		
<p>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	
<p>1. Uniewinnienie oskarżonego od czynu przypisanego mu w punkcie II części dyspozytywnej i obciążenie w tej części kosztami postępowania w sprawie Skarb Państwa.</p>		
<p>2. Uchylenie rozstrzygnięcia</p>		

<p>z pkt VI części dyspozytywnej.</p>	
<p>3. Obniżenie orzeczonej wobec oskarżonego w punkcie III części dyspozytywnej kary pozbawienia wolności do 1 roku i 6 miesięcy.</p>	
<p>4. Uchylenie rozstrzygnięcia o karze łącznej z punktu IV części dyspozytywnej wyroku.</p>	
<p>5. Zaliczenie okresu zatrzymania, o którym mowa w punkcie V części dyspozytywnej wyroku na poczet kary pozbawienia wolności orzeczonej w punkcie III części dyspozytywnej wyroku.</p>	
<p>Zwiąże o powodach zmiany</p>	

<p>Ad. 1 Jak nadmieniono wyżej w zakresie czynu opisanego w punkcie II części wstępnej istnieją inne prawdopodobne wersje zdarzenia, w których sprawcą nie jest oskarżony. Zgodnie z art. 5 § 2 k.p.k. wszelkie wątpliwości należało rozstrzygnąć na korzyść oskarżonego.</p>		
	<p>Ad. 2 Konsekwencją uniewinnienia oskarżonego od czynu przypisanego mu w pkt II części dyspozytywnej było uchylene rozstrzygnięcia o obowiązku naprawienia części szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego J. P. kwoty 24,45 złotych.</p>	
	<p>Ad. 3 Jak nadmieniono wyżej Sąd Okręgowy uznał, że kara orzeczona wobec oskarżonego w</p>	

	<p>punkcie III części dyspozytywnej w wymiarze 2 lat pozbawienia wolności jest rażąco surowa. Okoliczności sprawy przemawiały za obniżeniem orzeczonej w tym punkcie kary do 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności.</p>	
	<p>Ad. 4 Konsekwencją uniewinnienia oskarżonego od czynu przypisanego mu w punkcie II części dyspozytywnej było uchylene rozstrzygnięcia o karze łącznej z punktu IV części dyspozytywnej.</p>	
	<p>Ad. 5 Konsekwencją uchylene rozstrzygnięcia o karze łącznej z punktu IV części dyspozytywnej było zaliczenie okresu jego zatrzymania w sprawie na poczet kary pozbawienia wolności orzeczonej w punkcie III</p>	

	części dyspozytywnej wyroku.		
5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
1.1.	-----	# art. 439 k.p.k.	-----
Zwiążle o powodach uchylenia			
-----	-----		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiążle o powodach uchylenia			
-----	-----		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiążle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem			

szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
-----	-----	
4.1.	-----	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
-----	-----	
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
-----	-----	
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
III	Na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy prawo o adwokaturze Sąd Okręgowy zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. K. kwotę 516,60 zł w tym 96,60 zł podatku od	

	towarów i usług tytułem zwrotu kosztów obrony oskarżonego z urzędu w postępowaniu odwoławczym.	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
IV	Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. Sąd Okręgowy mając na uwadze sytuację materialną oskarżonego zwolnił go od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze obciążając nimi Skarb Państwa.	
7. PODPIS		

1.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot apelację wnoszący	obrońca oskarżonego	

Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wina oskarżonego, wysokość orzeczonej kary łącznej i kar jednostkowych	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	

#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana